

Cròniques del món

Un grup de joves catòlics s'enfronta amb la policia al barri d'Ardoyne, al nord de Belfast, en un acte contra les marxes de l'orde protestant d'Orange, el dia 12 de juliol.

Torna la violència a l'Ulster

LONDRES ■ Victorià Jiménez

Arlene Foster, ministra de Turisme d'Irlanda del Nord, ha anunciat els plans del govern autònom per a convertir les marxes de l'orde d'Orange en "una gran atracció anual". Majoritàriament, la ciutat li ha donat suport de manera inqüestionable. Això va ser abans que un centenar d'oficials de la policia d'Irlanda del Nord (PSNI) hagués de protegir una marxa de l'orde al carrer Crumlin, a l'enclavament republicà d'Ardoyne, al nord de Belfast, la setmana passada, amb enfrontaments contra una munió de joves que llançaven rajoles i ampolles de vidre i brandaven barres de ferro, mentre deixaven caure bombes domèstiques de benzina sobre les fileres de la guàrdia antiavalots. Seguim les xifres, no el soroll: el 2008, només van obrir el 2% de les botigues i comerços del centre de Belfast per tal d'evitar els aldarulls reli-

giosos contra les desfilades unionistes que des del 1690 enfronten protestants i catòlics; el 12 de juliol proppassat obriren el 80%, juntament amb el 65% de bars i restaurants. L'economista John Simpson calcula que Belfast perd prop de 2,2 milions d'euros cada dia que la petita i mitjana empresa de venda al públic clou portes a causa de la violència de carrer. "Irlanda del Nord no es pot permetre aquestes fotografies de guerra civil, cada estiu, fent la volta al món sencer", diu el vice-comissari de la PSNI, Alistair Finley, "imatges que no representen en absolut la nostra societat, compromesa amb un futur en pau, i prosperitat". Certament, l'economia nord-irlandesa, equivalent a poc més de 44.700 milions d'euros, no s'ho pot permetre. Amb un programa de despesa pública de 9.900 milions d'euros per a enguany, el govern de Stormont haurà de fer una

retallada de 220 milions al Departament d'Educació i Col·legis, i de 412 milions al de Serveis Socials i Sanitat. La capacitat d'endeutament té un límit de 239 milions d'euros, més o menys el mateix volum que el fons complementari de finançament de l'Ajuntament de València. El primer ministre d'Irlanda del Nord, Peter Robinson, faria bé de mirar-se'ls, els comptes: així veuria que fa curt amb quan titlla de "salvatesges" els responsables dels successos al pont d'Ormeau, que han aconseguit d'aturar la línia de tren entre Lisburn i Newty. D'acord amb la seua administració, la desocupació ha minvat del 17,2% el 1986 a un 4,5%. Tanmateix, en un petit apartat del document, s'hi diu que el percentatge de gent en edat de treballar però "econòmicament inactiva" és del 28%. Això també són pedres contra el terrat de casa seva.

Victimes de l'atemptat a Uganda.

El conflicte somali es regionalitza.

La policia ugandesa ha anunciat les primeres detencions amb relació al doble atemptat que el diumenge 11 de juliol va colpir la capital del país, Kampala, quan faltaven pocs minuts perquè s'acabés la final del mundial de Futbol. Al moment de tancar aquesta edició, però, encara no s'havien fet públics detalls sobre el nombre o la nacionalitat de les persones arrestades. L'atemptat suïcida va atacar un club de rugbi on s'havia instal·lat una pantalla perquè centenars de persones seguisin el partit de futbol i un conegut restaurant etiop de la ciutat. El resultat van ser 74 persones mortes –la majoria ugandesos, a més d'alguns etiops i eritreus, i també una irlandesa i un asiàtic– i més de 85 de ferides, moltes de les quals també eren estrangeres. Des del primer moment la policia ugandesa va acusar al grup islamista somali al-Xabaab de ser darrere de la matança, punt que, al cap d'uns primers moments de dubte –en què ni negava ni confirmava– va ser reconegut pel xeic Ali Muhammad Rage, portaveu del grup. Encara que al-Xabaab ha sortit a la premsa internacional per les contínues prohibicions del futbol a les àrees de Somàlia que controla –les més recents, durant aquest mateix mundial–, la raó d'aquests atacs és la presència de tropes ugandeses a la capital somali, Muqdiisho, per donar suport al govern federal transitori, enfrontat als islamistes, i que sols controla una petita part del centre de la ciutat, gràcies, precisament, a les forces internacionals. Segons que va assegurar Mohamud Rage, l'elecció d'un restaurant etiop com a objectiu va ser per a denunciar la presència de l'exèrcit d'aquest país entre aquestes

tropes. A les mateixes declaracions va amenaçar Burundi –que també té militars desplaçats a Somàlia– com a proper objectiu de la seva milícia. Aquests atemptats posen sobre la taula la regionalització de l'etern –i sembla que irresoluble– conflicte somali. Des del 1991, quan va ser derrocat Muhammad Siad Barre, el país viu una guerra civil crònica entre faccions polítiques i clàniques diferents. A partir del 2006, la situació es va agreujar quan la Unió de les Corts Islàmiques (UCI) va prendre el poder i Etiòpia va envair el país per desallotjar-los en per encàrrec dels Estats Units. De llavors ençà, diversos països africans hi han anat enviant tropes per mantenir la il·lusió d'un govern nacional no islamista. El conflicte local ha quedat englobat en l'anomenada “guerra contra el terror” i les milícies d'al-Xabaab –hereves de l'UCI– han estat acusades de ser afiliades a al-Qaeda, punt que rebutgen.

ROMA ■ Míriam Díez

Pugna Berlusconi-Fini. Governar els italians no és difícil... sinó inútil. Ho sostenia Benito Mussolini i el gran teatre en què s'ha convertit la política italiana ho corrobora. Amb la dimissió d'Aldo Brancher, el ministre sense cartera, ja són tretze els ministres dimissionaris de l'era Berlusconi. Hi ha hagut dimissions per tota mena d'escàndols, però en els quatre governs del *Cavaliere* no hi havia hagut encara el cas d'un ministeri tan *fantasma* com aquest. Ha

El president del Congrés italià, Gianfranco Fini.

caigut un nou ministre. Ministre, sí, però... de què? A la *Gazzetta Ufficiale* no es va arribar a publicar mai quines eren les competències d'aquest suposat ministeri i, per tant, encara menys del seu cap. Teòricament, havia de gestionar el federalisme italià. Primer el ministre, dirigent del *holding* berlusconiana Fininvest, rebia el nom de responsable per a “l'actuació del federalisme”, després de la “subsidiarietat i la descentralització”. Tants noms per a només 17 dies efectius de govern. Brancher, de 67 anys, processat pel cas Antinveneta juntament amb la seva dona, ha estat al centre d'una espècie de serial judicial en què es volia acollir a impunitats que no li han estat concedides, i, embolicant la troca, s'ha trobat obligat a dimitir. Berlusconi ha estat d'acord amb la dimissió per a evitar “polèmiques injustes i instrumentals” i ha tingut paraules de lloança pel breu ministre que ja en el passat havia estat condemnat per delictes de finançament il·legal i de falsedat en alguns balanços. Una nova crisi de govern, a la qual els italians ja estan avesats, s'acosta. El duel entre Berlusconi i Gianfranco Fini, el president de la Cambra dels Diputats, creix, i el desgast és evident. Si Fini, corredor de fons, es cansés de la megalòmana i empresarial mentalitat berlusconiana de governar, el govern cauria perquè s'enduria mig centenar de parlamentaris i atorgaria força a les minories. Però Fini ha esperat massa per a llançar la tovallola i ja té la pell endurida després de l'escàndol d'un altre ministre dimissionari: Scajola. No ho ha vist encara tot, i sap esperar. Ara Berlusconi ha de decidir amb una incòmoda llei sobre les intercepcions telefòniques si es vol arriscar a un trencament de la coalició o si vol deixar la llei per a més endavant, com els savis de Fini li aconsellen, tenint en compte el gran malestar dels periodistes. El món de la comunicació, el 9 de juliol, va fer una vaga de silenci contra la llei que prohibeix la publicació d'escoltes telefòniques en investigacions oficials, una iniciativa que s'ha vist com una llei a la carta –definida pel primer ministre com a “lleï sacrosanta” per a protegir Berlusconi i el seu entorn, i com una ferida mortal per al periodisme.